

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 23

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
10 Iunie 1939

Prevederea

de Earl Truța

Momentele de disperare vin în viața fiecărui om, chiar în viața camenilor buni, neprihăniți. Vin momente, când tot ce am marturisit înainte, se pare uitat. În astfel de timpuri Dumnezeu este lăsat afară, puterea Lui este nesocotită. Omul se încrede numai în sine și vede că nu are destulă putere. Petru a încetat de a mai privi la Isus și valurile furtunoase au început să-l acopere. Dacă am ajuns într'un pustiu, ca și Ilie, este din cauza necredinței.

I. **Moise.** În cartea Numerilor, 11:15 cetim: „Decât să Te porți așa cu mine, mai bine omoară-mă, Te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai vad nenorocirea”. Capitolul 11 este plin de murmure. Poporul a cârtit, a început să plângă și să zică: „Cine ne va da carne? Moise, auzind poporul plângând, a căzut în disperare.

Care a fost păcatul lui Moise? El n'a murmurat că nu este mâncare bună și îndeajuns, el n'a fost lacom. Păcatul lui s'a deosebit de cel al poporului. „Moise s'a întristat” și a vorbit într'o formă nepotrivită ca și mijlocitor al poporului și ca un conducător al lui. El a fost desgustat și de aceea a rămas supărat.

Moise s'a încrezut în el însuși. El a simțit o răspundere mai mare decât aceea pe care a avut-o în realitate. El a uitat că povățile răspunderii și greutățile pe care ea le duce, sunt o dovadă de onoare, de cinste, și nicidecum un semn că el nu a căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu.

Acel care este ales pentru un lucru mai greu, este mai onorat. Un rege alege pe cel mai bun dintre generalii lui pentru frontul cel mai greu de apărat.

Moise n'a avut nicio îndoială

că Dumnezeu l-a pus în locul acela. Dar povara lui a fost așa de mare și durerea lui a fost de nesuferit. Numai două căi de scăpare mai rămăseseră pentru el, ori fuga, ori moartea. Și el a preferat pe cea de a doua.

El a vorbit ca și cum povara ar fi fost aruncată în întregime pe el, și numai pe el. „Eu singur nu pot să port pe poporul acesta, căci este prea greu pentru mine”. Ceata rece a disperării îl răcește și ascunde lumina prezenței lui Dumnezeu, care i s'a promis. O povară mult mai mică a fost prea mare pentru el „singur”. Una oricât de mare, n'ar fi prea grea cu Dumnezeu. „Căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”.

Acest păcat, disperarea, a făcut pe Moise să se roage într'un chip cu totul nevrednic. Dacă el într'adevăr ar fi murit imediat, ce sfârșit rușinos ar fi avut! Ce bine ar fi și pentru noi ca, în momente așa de grele să strigăm împreună cu Psalmistul: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine”.

II. **Iosua.** În cartea lui Iosua 7:7 este scris: „ah...”. Poporul a fost bătut într'o luptă. Acest faliment a venit din cauza unui păcat mare între copiii lui Israel. Iosua și-a pierdut curajul. El a vorbit cu dojană în contra lui Dumnezeu și a fost sigur că falimentul și distrugerea vor veni. El s'a plâns că a trecut Iordantul. Și noi suntem astfel slăbiți în viața noastră creștină, în luptele noastre cu vrăjmașii lui Dumnezeu, prin dezastrul pe care păcatele noastre și ale altora îl aduc. Simțim greutatea păcatului, care ne face să fim coplesiti de mâhnire, și cădem. Ne gândim că este degeaba să mai încercăm. Suntem ispititi să părăsim mărturisirea noastră creștină. Ne pa-

re rău că am început, că am luat răspunderea și strigăm și noi: „De am fi știut să rămânem de cealaltă parte a Iordanului!” În disperarea lui, Iosua și-a sfâșiat hainele și s'a aruncat cu fața la pământ până seara, înaintea chivotului Domnului, el și bătrânii lui Israel”. „Domnul le-a descoperit că Israel a păcătuit. Păcatul distruge puterea. Trebuie scos din inimile noastre, din rândurile noastre. Atunci vine biruința.

III. **Ilie.** Ilie s'a rugat să moară. 1 Regi 19:4. Să vedem de ce este el așa de disperat? Care este cauza acestei rugăciuni? Cu o zi înainte el a avut proba aceea, așa de minunată, a puterii lui Dumnezeu, pe Carmen. El a omorât profetii mincinoși și a avut o biruință puternică pentru Dumnezeu lui cel mare.

Regele Ahab s'a dus acasă și a spus soției sale tot ceea ce se întâmplase. Mânia ei a fost fără margini. Ea s'a hotărât să se războvească. A trimis soli cu jurământul ei că-l va omorî în douăzeci și patru de ore. El a fugit dela nordul Palestinei, până în sudul ei, la Beerșeba. Ar fi putut trece sub grija unui rege, care s'a temut de Dumnezeu, dar n'a stat acolo. A fugit încă o călătorie de o zi, în pustiu, până la Horeb, unde a putut fi singur cu Dumnezeu.

Ce contrazicere! Azi el conduce o națiune întreagă la pocăință și mâine fuge să-și scape viața lui, ca unul care nu mai are speranță în cauza lui Iehova. El este același Ilie: azi un erou mare, mâine un fugar disperat. Care a fost cauza disperării sale? El a fost prea obosit, prăpădit, trupește. Dumnezeu i-a dat somn și mâncare. El a pierdut credința în

(Continuare în pag. 7-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 23. Sâmbătă 10 Iunie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 250 lei

**Nu se primesc abonamente
decît cu trimiteria banilor
înainte.**

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Cășier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

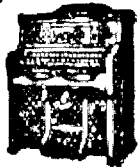
DELA REDACȚIE

Să trăiești 40 de ani cu mană! Patruzeci de ani să te hrănească, zi de zi cu mană proaspătă, Dumnezeu, în fiecare zori de zi. Putem noi să spunem că ne-am hrănit cu mana cerească a Bibliei timp de 40 de ani? Sunt frați bătrâni, veniți la Domnul de 40 de ani. Ei ne pot spune multe din experiențele lor cu Domnul. Și noi vom putea spune urmașilor noștri, despre experiențele noastre sfinte, dacă vom ceti în fiecare dimineață Cuvântul vieții și scurta dar bogata lecțiune din MANA ZILNICĂ. Păstrați-o în Biblie. Ea vă explică textul cetit și vă înviorează sufletul pentru ziua întregă.

Un necredincios

vorbea într-o zi cu un țaran și-și bătea joc de Biblie și de Dumnezeu. Atunci țaranul zise: „D-ta într-adevăr ești un om rău. Biblia spune că: „Nebunul zice în inima sa: Nu este Dumnezeu, dar d-ta ești mai rău decât un nebul, pentru că și faptul acesta îl tăgăduiești, necrezând în Biblie”.

**Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la**

Francisc

K e c s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

MARTORII NECUNOSCUȚI

de AL. POPOVICI

„...să scuturați îndată praful
de pe picioarele voastre, ca mărturie
pentru ei” Marcu 6:11.

Mirarea, surpriza și pericolul cel mare pentru cei nemântuiți, în ziua judecării, vor fi martorii necunoscuți. Va fi ceva de negândit. Fiecare cetățean al pământului se va pomeni în momentul când se va afla în fața Judecătorului, cu un nor de martori, pe care nu i-a văzut niciodată, dar de care a fost văzut.

Cu siguranță aceasta va fi cea mai mare minune. Să grăiască ușile, ferestrele, cărămizile, scaunele și amvoanele bisericilor, în contra celui ce a auzit dar nu s'a pocăit? Să depună mărturie locul și întunerecul, singurii, care cu ochii ascunși au văzut atâtea păcate, pe care nimeni altul nu-și știe? Da. Dreptatea, măcar în ziua judecării, dar va trona. Sfințenia divină cere concursul întregii creațiuni, pentru pedeapsa păcatului. La apélul Creatorului, natura va căpăta glas și va depune mărturie împotriva tuturor celor nemântuiți.

În fața acestui adevăr trebuie să învățăm câteva lucruri.

Primul e **neputința de a-ți scuza păcatele**. După Biblie, un păcat nu se poate scuza. Pe lângă asta însă, în fața unui nor de martori, nici nu mai ai îndrăzneală a-ți scuza păcatele.

Dar mintea noastră, atât de marginită, nici nu va găsi vreo scuza. Gândește-te cetitorul meu, în clipa aceasta la o scuza a unui păcat pe care îl cunoști, și sunt sigur că nu găsești. Vezi găsi atunci în ziua judecării și mai ales în fața atâtor martori?

Iarși, o scuza chiar pentru un pământean, trebuie sprijinită cu dovezi sau mărturii. Dar ce mărturii vei găsi tu pentru scuzele tale, când contra e o armată întregă? Dacă un om, care ani de-arândul s'a îndoit sau a fost nepăsător, va spune că n'a știut, sau n'a înțeles, cine-l va sprijini? Din contră, nu se va ridica toată pulberea cărărilor și drumurilor, pe care a călcat-o de atâtea ori, mergând și întorcându-se dela biserică?

Scuzele, toate au de scop justificarea pe altă cale, decât cea biblică, a greșelilor noastre. Dar oare Creatorul înțelepciunii și a minții nu știe lucrul acesta? Nu

pătrunde El gândul nostru? Nu sunt descoperite în fața Lui cele mai secrete camere ale sufletului nostru?

Și o scuza e o minciună curată. Sigur că, în loc de a spune că n'a vrut să se pocăiască, din dragoste pentru lume, va spune că n'a putut din cauza vieții și a împrejurărilor. E adevărat? Crezi măcar tu pe jumătate aceasta? Bagă de seamă că împrejurările vor vorbi și ele și te vor învinovăți.

Iar la urma urmei, tu singur vei renunța la orice scuza. Încercăturile altora, te vor convinge de acest lucru.

Un alt lucru e că, **natura trădează toate păcatele noastre**. E lucru pe cât de curios, pe atât de periculos. Natura care a tăcut veacuri întregi, o veșnicie, te trădează tocmai în ziua judecării. Adevărata culoare a unui om se va cunoaște numai în ziua judecării, după ce și-a spus cuvântul și natura care ne-a înconjurat. Câți nu par în fața lumii sfinți, iar la activul vieții lor e furnicar de păcate secrete! Atunci, când miile de martori din natură, vor spune povestea tristă a păcătoșeniei noastre, atunci abia ne vom cunoaște.

Natura prin aceasta dă dovadă de ascultare și cinste față de Creator. De ce să fie ea părtașă unor păcate comise de un om? Chiar dacă te-a trădat, ea nu ți-a făcut niciun rău, căci tu știai lucrul acesta din Biblie. Nu ți-ai dat tu seama că natura e detectivul secret, care te urmărește mereu?

Natura, prin aceasta, ajută ca judecata să fie dreaptă. De ce unul care e curat în fața lumii, dar pe conștiința căruia gem atâtea păcate secrete, să nu-și primească pedeapsa? Dreptatea cere ca păcatul, fie secret sau cunoscut, să fie pedepsit. Și va fi „Martorii”, — țipa un osândit — „martorii, m'au făcut să pierd procesul și să ajung aici”.

Natura, prin aceasta, dă dovadă, că nu iubește păcatul. A gemut ea destul veacuri de-a-rândul sub păcat. A văzut destule lucruri de care s'a scârbit! A răbdat destul domnia răului! Acum i-a sosit ziua desrobirii. Și ce deosebire! Omul, o viață întregă a

(Continuare în pag. 8-a)

UNDE SUNT MORȚII?

de L. L. Sezonov

Continuăm să scriem despre această întrebare importantă. În articolul nostru din numărul trecut văzuserăm că oamenii răspund în diferite chipuri la întrebarea de mai sus. Unii zic, „nu știu”, tăgăduind în chipul acesta orice puțință de a cunoaște Biblia. Alții zic „nicăiri”, tăgăduind, orice existență dincolo de mormânt. „Dorm”, cred alții, tăgăduind în felul acesta personalitatea sufletului și natura lui spirituală.

„In Purgatoriu”, cred catolicii.

Învățătura aceasta este foarte răspândită, în deosebi, între credincioșii catolici. Biserica romano-catolică învață că toate sufletele oamenilor, după moarte, afară de cele perfecte, merg în Purgatoriu. Purgatoriul e un loc și o stare de curățire și suferință. Aci sufletele, prin o suferință oarecare, se curăță de toate păcatele lor, pregătindu-se astfel pentru cer. Domnul Hristos, învață catolicii, ne iartă numai de păcatul strămoșesc și de păcatele până la botez. Inșă păcatele săvârșite, după botez, se ispășesc prin penitențe și fapte bune. Dacă, în clipa morții sale, sufletul nu s'a îngrijit de iertarea tuturor păcatelor sale, atunci, îndată după moarte, intră în Purgatoriu. Inșă suferințele celor din Purgatoriu pot fi scurtate și micșorate prin rugăciunile celor din viață și prin slujbele Bisericii. Sufletul în Purgatoriu, deși este chinuit, dar nu e fără nădejde de scăpare.

Noi credem că învățătura despre Purgatoriu nu numai că nu are niciun temeliu biblic, dar este în contradicție și tăgăduiește toate învățăturile mai de seamă ale Creștinismului.

Întâi, credința în Purgatoriu tăgăduiește întreagă lucrarea de ispășire de pe cruce a Domnului Isus Hristos. Pentru că cine se înerece în faptele sale, ca și cele de a căpăta iertarea de păcate, zădărnicește harul lui Dumnezeu. „Nu vreau să fac zădarnic harul lui Dumnezeu; căci, dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos”. Galat. 2:21.

Al doilea, credința în Purgatoriu tăgăduiește mântuirea prin credință. Mântuirea omului se capătă în schimbul încredințării milei lui Dumnezeu, și nu pe temelul faptelor sau suferințelor noastre. „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit — o stare după voia lui Dumnezeu — prin credință”. Rom. 3:28. „Căci prin har — mila nemeritată din partea lui Dumnezeu — ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine dela voi; ei este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. Efes. 2:8—9.

Al treilea, credința în Purgatoriu tă-

găduiește învățătura biblică, care spune că soarta omului se hotărăște la moartea lui și între cer și celelalte locuri există o prăpastie ce nu poate fi trecută cu niciun chip. „Între noi — stare și loc de fericire — și între voi — stare și loc de chin și suferință — este o prăpastie mare, așa că, cei ce ar vrea să treacă de aici — loc de fericire —, sau de acolo — loc de suferință — la noi, să nu poată”. Luca 16:26.

Al patrulea, credința în Purgatoriu folosește și se întemeiază pe rugăciunile celor vii pentru cei morți, care nu au niciun temeliu în sfânta Scriptură.

Al cincilea, credința în Purgatoriu duce în eroare pe oameni, dându-le nădejdea în mântuirea și iertarea păcatelor, dincolo de mormânt. Litera și spiritul Bibliei îndeamnă și stăruiește ca toți oamenii să-și caute iertarea păcatelor încă pe pământ. Astăzi este ziua mântuirii! Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice „Astăzi”, pentru că niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului”. Evrei 3:13.

La locul lor, scrie Biblia.

La alegerea lui Matia, pentru a ocupa locul lui Iuda vânzătorul, apostolii au făcut o rugăciune foarte interesantă. Rugându-se, ei au zis: „...din care a căzut Iuda, ca să meargă la locul lui”. Faptele apost. 1:25. Cu toate că Iuda este socotit ca cel mai mare păcătos totuși Apostolii n'au îndrăznit să-l judece. Judecata este prerogativa lui Dumnezeu. Omul nu este în stare să judece pe fratele său. Cu toate acestea, nu există un verdict în același timp drept, plin de demnitate și sigur, ca acel din rugăciunea apostolilor. Fiecare om își are locul lui. Acest loc și-l pregătește, încă din această viață, prin faptele și poziția pe care o ocupă față de Hristos, Fiul lui Dumnezeu. În privința aceasta, Cuvântul lui Dumnezeu este clar, precis și pe înțelesul tuturor.

Sfânta Scriptură ne spune că „cei drepti, îndată după moarte, merg într-o stare de fericire și se bucură de odihnă, de lumină și au parte de Domnul lor, Isus Hristos. Pentru aceasta e destul să pomenim câteva din cele mai cunoscute pasagii din Biblie: „Acum, aici Lazăr este mângăiat”. Luca 16:25. „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai”. Luca 23:43. „Aș dori să mă mut să fiu împreună cu Domnul Hristos, căci ar fi cu mult mai bine”. Filip 1:23. Apoi, toate figurile de vorbire, imaginele, simbolurile etc. din cartea Apocalipsa, descriu starea credinciosului, îndată după moarte, ca o stare de binecuvântare și bucurie.

Tot atât de clară și precisă este Scri-

ptura, când vorbește despre necredincioși, îndată după moarte. Ei merg, spune Cuvântul lui Dumnezeu, într-o stare de suferință, chin și osândă. Iată câteva din numeroasele texte biblice: „Să păstreze pe cei nelegiuți ca să fie pedepsiți în ziua de judecată” 2 Petru 2:9. „El a păstrat pentru judecată...” Iuda 6. Bogatul, pe când era în chinuri, „... iar tu ești chinuit”. Luca 16:23 și 25.

Fără îndoială cele scrise mai sus, atât în privința celor credincioși cât și a celor necredincioși, vor stârni mai multe întrebări și nedumeriri, ca de pildă: dacă dreptii sunt în fericire, atunci ce rost are Ziua învierii? Sau dacă necredincioșii sunt în chinuri, atunci ce rost are Ziua judecării? Întrebările aceste, și altele asemenea lor, își vor căpăta răspunsul pe măsură ce vom înainta în seria noastră de articole despre viața după moarte. Aveți așadar puținică răbdare.

Biblioteca baptiștilor

Multe și vestite biblioteci au existat și în vechime și multe există și în ziua de azi. Și țara noastră se bucură de faptul că are la dispoziție bogate colecții de cărți ale scriitorilor buni din trecut și din prezent. Și noi, baptiștii, ar trebui să ne putem bucura de o astfel de colecție care să ne poată îmbogăți cunoștințele și viața sufletească, prin experiențele sfinte ale celor ce s'au jertfit în slujba Domnului. Tot începutul e greu. Dar picătură cu picătură se face balla mare, așa zice Românul. Azi cumpere o carte bună, mâine alla, și peste un an găsești în casa ta o întreagă bibliotecă pe care o lași ca o moștenire de preț copiilor tăi.

La fel pot face bisericile. Să cumpere mai multe exemplare din fiecare carte ce se află în depozitul nostru și să le împartă tineretului, surorilor și fraților dornici de a citi. Cărțile vor fi numerotate și înregistrate într-un carnet, pentru ca să se știe de câte cărți dispune bibliotecă. Cele mai de preț cărți, care sunt o podoabă a bibliotecii noastre, sunt: *Viața de familie*, *Ana din Ava*, *Celălalt tâmplar*, *Maria Slessor*, *Femeile Noului Testament*, *Femeia în slujba regească*, *Viața lui Spurgeon*, *Viața lui Livingstone*. Toate leacurile, *Istorie* pentru copii și altele, pe care le puteți comanda dela

DEPOZITUL DE LITERATURĂ

Arad, Str. Fabricii No. 20.

Orice fel de comenzi sau ramburse să se trimită numai pe adresa de mai sus.

Slujitorii și serviciile bisericești

1. Origina și însemnătatea lui.

Postul sau slujba de diacon își are origina în prima biserică din Ierusalim și este una din cele două posturi principale ale bisericii Nou-Testamentale. În importanța sa, el stă în strânsă legătură cu acela al păstorului, fiindcă diaconii sunt ajutorii presbiterului. Faptul că amândouă posturile au o însemnătate deosebită, este arătat prin punerea mâinilor și rugăciune.

Nevoia de diaconi este tot atât de mare astăzi, ca și în zilele apostolilor. Grija de hrană spirituală pentru turmă și aprovizionarea celor trebuincioase pentru nevoile vremelnice, a fost prea mare pentru apostoli. Ei n'au scăpat din vedere murmurul Grecilor împotriva Evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor de toate zilele. Dimpotrivă, deoarece au fost călăuziți de înțelepciunea divină, printr'un sfat ținut cu biserica, au căutat un plan mai bun. Scripturile ne spun că mulțimea ucenicilor, adunată pentru sfat, s'a învoit cu unarimitate a primi planul apostolilor. În felul acesta au fost aleși primii șapte diaconi. Fapt. 6:1-7. În legătură cu această alegere, cetim că s'a făcut o mare trezire spirituală. Nevoia de astfel de slujitori se simte din ce în ce mai mult, pe măsura creșterii și dezvoltării bisericilor noastre. Aprovizionarea pentru cei săraci, este o nevoie permanentă, așa după cum Hristos însuși a spus: „Pentru că pe săraci îi aveți totdeauna cu voi...” Mat. 26:11.

2. Calitățile și datoriile diaconului.

În epistola 1 Timotei 3:8-11, găsim scris despre calitățile și datoriile diaconului, după care putem înțelege mai bine importanța slujbei lui, în felul următor:

Calitatea de „a fi cinstit”, ne arată că fiecare din ei a fost ales, în primul rând, pentru administrarea bunurilor materiale.

a) Diaconul, ca și casier al bisericii, trebuie să fie foarte precaut, adică să aibă grijă de întreținerea păstorului cât și de lucrul în general. Să ferească biserica de datorii; să facă colectă în biserică, să facă controlul casei și aile.

b) Necesitatea de a fi un om duhovnicesc și de rugăciune, constă în aceea că, el va trebui să viziteze pe cei bolnavi, pe cei slabi, să aplice disciplina, să fie darnic și loial păstorului. Adeseori va trebui să înlocuiască pe păstor în treburile duhovnicesci.

c) Un om înțelept, nu înseamnă că să fie prea învățat, om cu multă educație; deși e mai bine, când are și pregătire. Cuvântul înțelepciune se referă mai mult la judecata sănătoasă. Adeseori, oamenii cu mai puțină educație, au un talent deo-

sebit de înțelepciune. Aceasta trebuie să arate în vorbire, în făcere, în timpuri grele, pentru a potoli neînțelegerile și a rezolva problemele în biserică. Fiindcă el îndeplinește și lucrurile duhovnicesci, trebuie să-și dezvolte înțelepciunea prin toate mijloacele posibile.

d) Cuvintele: „...nu eu două fețe”, înseamnă că diaconul trebuie să fie un om credincios și plin de adevăr; fiind astfel pildă, într'un grad mai înalt, pentru toți membrii bisericii. Având cunoștință despre locul său, un astfel de slujitor nu va căuta locul altuia. În tot serviciul său se va observa spiritul de umilință, după exemplul spălării picioarelor.

e) Cele mai multe cuvinte, din textul arătat mai sus, se referă la calitatea de a fi cumpătat, ca de pildă atunci când e vorba de a bea vin, de a fi iubitor de bani și de a trăi în neorânduială în viața casnică. În cuvintele: „a nu fi băutor de vin” se cuprinde înțelesul cu privire la prisosul tuturor lucrurilor din viața pământească. În „iubirea de bani” se înțelege de a pune mai întâi interesul în lucrul Domnului, adică să fie darnic, și e foarte bine dacă ajută lucrul lui Dumnezeu prin zeciuială.

Neorânduială în viață, înseamnă că purtarea lui față de soție, copii și slujitori, nu corespunde spiritului sfintei Scripturi.

f) Omul de încredere înseamnă că este unul care ține mult la învățătura curată a lui Dumnezeu, deci trebuie să i se facă o cercetare serioasă înainte de alegere. El, ca stâlp al învățaturii pentru biserică, stă permanent și nu se mută ca și un păstor.

g) Ultima și probabil cea mai înaltă este, îndrăzneala în credință. Înseamnă să fie iubitor de suflete, cărora să le vorbească despre mântuire. Să fie un bun pescar de oameni, precum au fost: Ștefan, Filip și mulți alții. Să aibă totodată un spirit cât mai larg de misiune în țară și străinătate.

3. Alegerea diaconilor.

Alegerea diaconilor se face de către membrii, printr'o bună înțelegere și după multă rugăciune. Sunt două metode în ce privește alegerea: una pentru toată viața și alta pentru un timp mărginit.

Prin experiență, metoda a doua devine înecul cu înecul mai potrivită. Avantajul este că, atunci când din întâmplare se alege un diacon nepotrivit, în mod natural el înțelege de a mai fi și să posibilitatea ca să fie aleși cei mai potriviți, fie dintre bătrâni sau tineri.

De obicei un diacon este ales după această metodă, pe 3 sau 5 ani. Această metodă nu exclude posibilitatea ca, un diacon vrednic, după ce și-a îndeplinit

timpul serviciului său, să fie reales și pentru viitor.

Multe biserici, având în vedere neînțelegerile provenite din cauza punerii mâinilor peste diacon, s'au mărginit numai la alegerea lor, așa după cum e arătat mai sus. Pentru baptiști, lucrul principal nu e ordinarea, ci alegerea.

Alegerea și ordinarea diaconului se deosebesc de cea a presbiterului. Alegerea diaconului și chiar ordinarea lui nu se face decât numai de o singură biserică, așa că nu mai poate trece într'altă biserică tot în calitate de diacon. Desigur, că biserica în care el se va muta, va putea iarăși să-l aleagă ca diacon.

Dela sine se înțelege că serviciul diaconului este benevol, și deci nu e în drept să pretindă întreținerea. În cazul numai când el va fi angajat pentru tot timpul ca un casier sau îngrijitor de casă, atunci poate fi plătit.

4. Câteva sfaturi.

a) Diaconii trebuie totdeauna să ocupe locul lângă amvon, fiind astfel la îndemâna păstorului. Să facă rânduială cu scaunele, cu ventilația (aerisirea), încălzirea localului, anunțuri și colecte. Într'un mod îngăduitor, diaconul însărcinat cu colecta, să facă tot ce poate ca farfuria pentru colectă să treacă pe la fiecare în mână; după aceea farfuria să fie lăsată în localul bisericii și nicidecum în altă parte. După terminarea serviciului, el are grijă să numere colecta, împreună cu un diacon sau alt frate.

b) E bine ca, acolo unde sunt mai mulți diaconi, ei să aibă o întrunire în fiecare lună. Ei formează un comitet deosebit al bisericii. E bine ca, din când în când, să primească instrucțiuni dela păstor.

c) Nu trebuie cugetat că biserica n'are voie să aleagă alți slujitori sau alt comitet. Acolo unde este un comitet, compus din frații conducători ai diferitelor organizațiuni din sânul bisericii, ca de exemplu a Soc. tineretului, a Școlii Duminecilor, totuși, sau o parte din diaconi, trebuie să intre într'un astfel de comitet.

Cu privire la ordinarea păstorului și a diaconului, trebuie să începem de seamă că mâinile să fie puse peste candidat, atunci când nu se face rugăciune, fiindcă noi, nu credem că punerea lui la o parte sau imputernicirea se face prin rugăciune, ci mai mult prin semnul „puneri mâinilor”, care trebuie să fie văzut de toți; deci nu în timpul rugăciunii.

REINNOIȚI-VA ABONAMENTUL LA FOILE NOASTRE!

DUHUL SFÂNT

de D. Pascu

Când și-a început Isus misiunea la Iordan, Ioan a văzut Duhul sfânt pogorându-se peste El în chip de porumbel. Toată viața și lucrarea Lui au fost produsul Duhului sfânt și, atunci când Carturarii și Fariseii atacau lucrarea făcută de El, vorbeau contra Duhului sfânt. Înainte de a merge la cruce, El a vorbit ucenicilor despre Duhul sfânt, care va veni ca un Mângăitor și va fi cu ei până la sfârșitul veacurilor.

În legătură cu Duhul sfânt și cu lucrarea Lui, s'au făcut multe discuțiuni și desigur că, în legătură cu acest subiect, oamenii vor continua și de acum să discute.

Isus, vorbind despre Duhul sfânt, L-a înfățișat ca pe o ființă veșnică și descriind lucrarea Lui, deducem că Duhul a lucrat și în trecut și continuă să însotească pe urmașii lui Isus în toate veacurile. În articolul de față vreau să scriu despre aceste din urmă lucrări. Domnul Isus ne spune că Duhul sfânt e

Călăuzitorul

Când famenul din Abisinia era frământat de dorința de a găsi adevărul, Cuvântul ne spune că Duhul a vorbit lui Filip să plece după famen. Ce s'ar face lumea păcatoasă, dacă Duhul sfânt n'ar face omul dornic după mântuire, când nu cunoaște drumul spre ea; ce s'ar face predicatorul plin de dorința de a câștiga suflete la mântuire, dacă n'ar ști spre cine să se îndrepte? S'ar putea ca această lucrare a Duhului să nu fie veșnică și de lipsă pentru tot omul? Și s'ar putea ca acei care îndeplinesc aceste lucrări să spună despre ei că n'au avut a face cu Duhul sfânt?

Trăim într-o lume în care ispitele și păcatul ne pândesc la fiecare pas. Poate trăi un om în asemenea împrejurări fără să aibă nevoie de călăuzirea cuiva? De sigur că nu. Deci, aici Duhul sfânt are rolul unui felinar în noaptea întunecoasă și plină de negură, în care lumina lui ne fereste de căderi și loviri și ne ajută să nu ne abatem de pe drumul pe care vom ajunge la ținta vieții noastre.

Trebuie să menționez aici cazul creștinului care a vândut un cal orb unui cumpărător, care n'a

băgat de seamă această lipsă a calului, dar n'a putut să primească prețul întreg al animalului până n'a spus cumpărătorului că roibul e orb. Cine l-a îndemnat să spună adevărul?

Isus a știut că ucenicii Lui și urmașii lor sunt oameni. El a știut că Diavolul a venit și L-a ispitit pe El patruzeci de zile și a știut că și ei vor avea de urecat o cărare anevoioasă, de aceea a spus că le va trimite un ajutor, un **Călăuzitor**, pe **Duhul sfânt**. Numai oamenii plini de mândrie cred că tot ce au și tot ce pot face, se datorește talentelor lor proprii. Urmașii lui Isus vor continua să cânte și pe mai departe: „Așa cum sunt la Tine vin, putere n'am Tu-mi fii sprijin”.

Judecătorul

Isus spune că Duhul adevărului pe care-L vor primi ucenicii va mustra lumea pentru păcat. Și dacă lumea din afară are nevoie de mustrarea Duhului, o cât mai de lipsă este mustrarea aceasta pentru ucenicii Lui, pentru cei mântuiți, pentru cei ce vor să trăiască în neprihănire!

De multeori se ridică întrebarea, dacă cei mântuiți mai pot să păcătuiască sau nu. Apostolul Ioan spune: „Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un mijlocitor”. Nu cred că Ioan, vorbind astfel, a voit să înțeleagă persoanele care iubesc păcatul. Nu despre aceia vorbește el care vreau să păcătuiască, pentru că au un mijlocitor pentru iertare. Cei ce gândesc astfel și fac astfel, sunt dela Diavolul, dușmanul lui Dumnezeu și al sufletului omenească.

Ioan s'a gândit la un Pavel, care avea un singur dor, acela de a deveni asemenea lui Hristos și cu toată această silință, se găsea câteodată făcând ce nu dorea.

Ce se întâmpla cu David, care se rugă să nu păcătuiască și totuși a păcătuit, dacă nu era Duhul sfânt care să-l zdrobească inima și să-l mustre, să-l conducă la căință și pocăință și astfel spre tronul iertării?

Sunt o mulțime de membri prin biserică, care caută să-și scuze păcatele, arătând păcatele unor cameni ai lui Dumnezeu. „Dar și David a păcătuit, și Petru și Pavel...”, zic ei. Inșă aceștia păcătuiesc cu conștiința împăcată și

sunt oameni nenăscuți din nou, fii ai iadului.

Și ce edificatoare este lucrarea Duhului sfânt! Ea ne ridică din groapa pierzării, ca ne pune într-o stare după voia lui Dumnezeu.

Viața noastră e prea săracă de fapte. Noi nu suntem dintre aceia care credem că mântuirea vine prin fapte, noi știm că omul mântuit trebuie să se asemene Invățătorului care a spus: „lucrați până este ziua”. Totuși noi nu lucrăm. Această neactivitate ne lipsește de roadele care sunt o dovadă a mântuirii. Mustrarea Duhului, în această situație este mai binevenită decât ploaia din timpul secetei. Să rugăm pe Duhul sfânt să ne cerceteze cu mustrarea Lui, și să ne trezească din somnul păcatului, spre lumină, spre lucru.

Mângăitorul.

Timpul în care au viețuit apostolii și urmașii lor, era plin de neazuri, prigoniri, închisori și moarte. Cu toate acestea, Pavel și Sila cântau în închisoare, în timp ce rănilor lor sângerau, iar Stefan vede pe Isus în glorie, îndeplinirea crezului său, în timp ce ploaia de pietre îl zdrobea și-l făcea una cu pământul.

Istoria seculară păstrează, ca o pată neștearsă, prigonirile sângeroase, când martorii Domnului erau arși de vii, sfâșiați de fiare, schingiuiți și răstigniți, cântând în cele mai crude dureri.

Mângăitorul a fost totdeauna prezent, când grijuri, neazuri sau suferințe au coplesit sufletul. Isus S'a rugat Tatălui, ca, ucenicii Lui să aibă în ei bucuria Lui, care ne este mereu adusă de Mângăitorul.

Dr. T. Lord, într-o mișcătoare predică, din 4 Mai, la congresul Uniunii Baptiste Engleze, a spus următoarea istorioară: „Când aveam 10 ani, tata m'a oprit să intru într-o cameră dela etaj, unde erau adunați câțiva bătrâni ai bisericii. Inșă nu m'a putut opri să nu ascult. Peste câțiva timp am auzit o voce dulce de femeie care cânta: „Te iubesc Isuse, știu că ești al meu... De Te-am iubit cândva, acum și mai mult”. Peste un ceas, când a venit tata jos, l-am întrebat: „E bine acolo sus?” „Da”, a răspuns

(Continuarea în pag. 7-a).

Din lumea largă

In Grecia s'au simțit în zilele trecute sguđuri ale scoartei pământului. Populația înspăimântată s'a refugiat în câmp și și-a făcut corturi pentru a se ascunde de ploaia deasă care cade mereu. Până acum s'au prăbușit 34 clădiri.

In jud. Covurlui, majoritatea comunelor a fost atacată de lacuste. Echipele trimise pentru stărpirea acestor insecte barbare au fost neîndestulătoare, de aceea sătenii au cerut ajutorul armatei și a unei echipe de specialiști.

Ploile torențiale din săptămânile trecute au făcut mari pagube în toată țara. In jud. Mehedinți, șuvoaiele au spălat bucăți de pământ și pietre de pe dealuri, acoperind șosele și linii ferate. In multe părți s'au produs inundații și mii de hectare de sămănături zac sub apă. Chiar multe pârăie și râuri au ieșit din albiile lor.

Ziarele din Paris anunță că doi francezi au făcut o statistică interesantă. Anume, e vorba de cheltuielile statelor pentru înarmări. Aceste cheltuieli, în 1932, puse laolaltă s'au ridicat la suma de 3 miliarde dolari, iar azi întrec suma de 17 miliarde dolari, ceea ce înseamnă 3900 miliarde lei! Dintre toate statele Europei, Germania e aceea care și-a sporit mai mult forțele militare, progresând, din anul 1935 până azi, de la 1—12.

Cel mai mare azil din lume a fost inaugurat la New York, și poate întreține 15 mii de bătrâni.

Trandafirul a fost din vechime una dintre cele mai iubite flori. In niște morminte, care datează cu 5000 ani înainte de Hristos s'au găsit monede pe care sunt sculptați trandafiri. Când a ajuns în Grecia, trandafirul a fost floarea consacrată zeilor și zeițelor frumuseții și a fost folosit ca podobă a meselor și ospetelor, precum și în medicină și cosmetică, pentru prepararea diferitelor parfumuri. In imperiul roman a ajuns să fie idolatrizat. Mesele imperiale ajung încărcate de trandafiri și, cu o astfel de ocazie, se spune că, împăratul tiran, Nero, ar fi cheltuit suma de 24 milioane lei, numai pentru ghirlandele și buchetele de trandafiri care au

împodobit ospățul lui de gală. Azi se cultivă 15 mii de specii de trandafiri și putem spune că clima țării noastre e foarte prielnică pentru aceste flori-podoabe.

La noi în țară s'a înființat o colonie de ucenici la Slănic Prahova, de către Camera de munca din București. Aici vor fi trimiși 80 de ucenici găsiți la vizita medicală ca slabi pentru meserie.

In Anglia, un mare număr de femei cer să fie primite ca voluntare în aviația militară. Până acum au fost create 8 unități conținând fiecare 65 femei și mai sunt 5000 cereri nerezolvate.

Statele Unite au construit 24 vase de războiu, printre care sunt două cruciștoare și un vas pentru purtat avioane pe bord.

Un călător german a descoperit, în cursul călătoriei sale, o floare turiașă și ciudată. Cu petalele deschise, această floare are o circumferință de 3 m. și jumătate și cântărește până la 10 kgr. Cel mai mic dintre bobocii ei are mărimea unui cap de copil, iar tulpina are o grosime de 5 cm. Această floare nu crește decât pe vârful unui munte, la o înălțime de 1000 m.

După cât se pare, italienii nici acum nu prea văd cu ochi buni pe francezi din cauza coloniilor, pe care le-au pretins de la Franța.

Peste 800 de italieni s'au înapoiat în Italia, venind din Franța, unde au refuzat să fie cetățeni și au hotărât să rămână pe pământul lor.

Din pricina ploilor s'au produs în multe părți inundații, nu numai la noi în țară, ci și în alte țări. In Italia, din această cauză sunt acoperite numeroase șosele și părți din căile ferate, întrerupând circulația trenurilor. Apele ce cresc mereu, amenință surparea multor locuințe. In Bulgaria, un oraș întreg stă sub apă. Și în Jugoslavia s'au produs mari inundații producând mari pagube. 20 mii de locuitori a trebuit să părăsească locuințele, din cauza apei. Regiuni întregi sunt amenințate cu distrugerea recoltelor.

Tulburările din Palestina nu mai încetează. Numeroase atentate s'au semnalat în decursul săptămânii trecute. S'a făcut și o încercare de asasinat împotriva primarului orașului Jaffa, care face parte din partidul arab moderat. In urma acestui atentat, autoritățile au ordonat închiderea prăvăliilor de alimente și a restaurantelor pe un timp încă nestabil.

In Slovacia, la cererea Camerei advocaților, s'a stabilit numărul de avocați evrei, la 34, în toată Slovacia.

DE LA UNIUNE

Monitorul Oficial din 27 Mai, 1939. publică decizia Consiliului de Miniștri, prin care toate cultele sunt obligate să officieze serviciile religioase la solemnitățile naționale și cele ale Familiei Domnitoare.

Printre alte dispozițiuni, s'a dispus că premilitarii și elevii școalelor de Stat sau confesionale să participe la serviciile religioase, la bisericile sau casele de rugăciune ale cultelor, cărora aparțin.

Deci, prin această măsură înțeleaptă, s'a pus capăt abuzului ce se făcea față de tinerii și copiii noștri, care, la asemenea ocaziuni, erau siliți să meargă la bisericile altor culte.

Creștinii bapțiști din România vor și să folosească toate ocaziunile despre care vorbește decizia Consiliului de Miniștri, fiind prezenți la casele lor de rugăciune, unde se vor ruga lui Dumnezeu pentru Țară, Rege și toate autoritățile și vor crește tineretul într'un naționalism sănătos și constructiv.

Un bun răspuns

Când Summerfield era predicator tânăr, întâlni pe un vestit teolog, care-l întrebă: „Domnule Summerfield, te rog spune-mi unde te-ai născut?” „In Dublin și în Liverpool”, răspunse tânărul. Învățăutul rămase foarte uimit de acest răspuns și-i zise: „Cum se poate una ca asta?” Atunci, băiatul predicator, după un moment de tăcere, zise: „Tu ești un învățător în Israel și nu cunoști aceste lucruri?”

Puterea influenței

Un muribund murmura pe patul de moarte următoarele cuvinte: „O, dacă ar putea fi îngropată sau arsă împreună cu mine și influența mea!”

Influența ne supraviețuiește și ea poate fi o binecuvântare pentru urmașii noștri, dacă viața noastră a fost neprihănită și ua blestem, dacă lumina din noi a fost întunec.

Prevederea

(Urmare din pag. I-a)

Dumnezeu. A fugit ca să-și scape viața și după aceea el se roagă ca Dumnezeu să-i ia viața. Cineva a spus că acel om care s'a plictisit de pământ, nu este vrednic de cer. Trebuie să intrăm acolo cu laude, nu cu mormure.

„Ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei”. Acesta este strigătul unui serv biruit, care a pierdut speranța. Când credința și speranța mor, orice lucru bun și nobil moare cu ele.

Această disperare s'a lăsat în sufletul lui Iie, ca să nu se laude el cu biruința lui mare de pe Carmel. A fost o disciplină pentru umilință. La Horeb el și-a adus aminte de râvna lui și de păcatele poporului. Credea că el este singur în lucrul lui Dumnezeu.

Acest profet mare a scăpat de disperarea lui din pricina că a învățat următoarele lecțiuni:

1. Că Dumnezeu este aproape. Nu putem pieri, dacă Dumnezeu este cu noi. Spune despre Isus: El este prietenul meu cel bun! Căci, glasul Lui este îndreptat și spre mine: „Veniți la Mine, voi toți cei trudiți și împovărați”.

2. Că nu este singur în lucru. „Dar voi lăsa în Israel șapte mii de bărbați și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal”. Succesul nu este totdeauna acolo unde noi așteptăm. Mulțimea, la Carmel, nu s'a schimbat mult, dar închinătorii secreți în Israel au fost întăriți în credința lor. Lucrul nostru este mai mare decât poate cum ne gândim noi. Niciun cuvânt, niciun lucru făcut pentru Dumnezeu nu va rămânea fără rode.

3. Că îl așteaptă lucru. Iie nu era să rămână în peșteră, după cum ucenicii nu puteau rămâne pe muntele schimbării la față. Lucrul trebuie să fie continuat. Dacă ești descurajat, disperat, aruncă-te în lucrul lui Dumnezeu. Un tânăr în Anglia și-a pierdut vederea. În primele săptămâni ale războiului mondial, zeci de soldați veneau la Spitalul Militar din Londra și mulți din ei erau disperați. Doctorul a trimis după primul orb ca să-i mângâie pe cei mai tineri, în starea lor nouă de întunecime. Acest tânăr s'a dus la spital. Un nou lucru, o nouă misiune s'a deschis înaintea lui. El a deschis ateliere pen-

tru cei orbi, ca să aibă ocupație și cei mai mulți au recăpătat speranța și fericirea, printr'o viață de muncă.

Tinere creștin, te îndoiești în viața ta nouă? Găsește loc de serviciu în adunare! Muncește pentru Domnul tău! Speranța și credința se vor reîntoarce în inima ta.

DELA UNIUNE

Facem de cunoscut tuturor fraților care ne-au trimis declarațiuni pentru închiderea caselor de rugăciune, schimbări de cult și prigonirea copiilor în școli, că toate au fost înaintate locului în drept și așteptăm rezultatul, pe care îl vor primi frații, nu noi. Trebuie să avem răbdare, căci nu se pot rezolva atâtea cazuri așa de repede cum am dori noi. Înțelegem dorința arzătoare a fraților de a se închina lui Dumnezeu în casele lor de rugăciune, dar îi sfătuim să aștepte cu răbdare și în rugăciune către Domnul, căci va veni și ziua aceea. Credem că autoritățile noastre de Stat ne vor înțelege și vor îndeplini dreptele și justele noastre cereri. Sperăm că Domnul va aduce zile mai bune și pentru poporul creștin baptist din scumpa noastră țară.

* * *

Rugăm pe frații care ne trimet declarații să nu se îngrijoreze că nu le primim, deoarece fiind trimise recomandat, nu se pot pierde. Fratele secretar nu poate confirma tuturor primirea declarațiilor, având de lucrat alte lucrări mai importante care nu pot suferi întârziere.

* * *

Cu privire la eliberarea certificatelor pentru predicatori, Uniunea face de cunoscut că, conform hotărârii Comitetului țăresc, astfel de certificate se eliberează numai la cererea bisericii sau comunității, unde lucrează predicatorul. Aceasta este regula pe care voim s'o respectăm și cei ce au trebuință de astfel de certificate, dacă vor să le obțină, trebuie să se conformeze acestei reguli.

* * *

Rugăm pe frați și bisericile care nu și-au trimis ajutorul lor pentru Uniune, să se grăbească a-l trimete întrucât se simte mare nevoie.

Duhul sfânt

(Urmare din pagina 5-a)

el, „e bine. Ea a murit”. O femeie a murit și, cântând, s'a dus la Acela care a iubit-o și a mântuit-o.

Pavel apostolul era în închisoarea din care n'a mai ieșit și de acolo ne vorbește de „ziua aceea” și despre „cunună”. Mângăitorul era cu el și-l făcea fericit și în necaz.

La începutul pocăinței, oamenii exclamau: „Cum va fi voia Domnului”. Acestea erau cuvintele Mângăitorului care sta lângă ei, întărindu-i și dându-le bucurie.

Este vreun creștin care să poată trăi fără lucrarea Duhului sfânt? El pune cântări pe buzele noastre, repară nedreptățile suferite de noi, El șterge lacrimile din ochii noștri. El preface iarna în primăvară și schimbă durerea în bucurie.

Putere.

Dar când a vorbit ucenicilor despre Rusalii, le-a spus că vor primi o putere. Da, Duhul sfânt este o putere. El este o parte din Dumnezeu, El a fost prezent și a spus: „Să fie” și s'a făcut. Prin această putere a trăit Isus o viață curată, prin ea a rezistat ispitelor și ea l-a ajutat la cel mai mare act, la **sacrificiul vieții** pentru alții.

Această putere a promis-o și a dat-o ucenicilor Săi. Prin ea au biruit puterea păcatului, prin ea au devenit în fiecare zi mai sfinți. Această putere i-a învățat în momentele grele ale vieții ce să facă, ea i-a ajutat să lucreze și a dat succes lucrului lor.

Scumpe cetitor, ai tu această putere? Dacă o ai, las-o să lucreze în tine tot ce vrea și tot ce poate.

Crucea Regelui

Ludovic al XII-lea, regele Franței, avea mulți dușmani înainte de a se urca pe tronul Franței. Când a ajuns rege, el făcu o listă a tuturor dușmanilor săi și puse o cruce neagră în fața numelui lor. Aceștia, auzind fapta regelui, s'au umplut de groază și au fugit din țară. Regele i-a chemat înapoi și le-a spus că el îi iartă și, nu pentru că a vrut să-i pedepsească a pus crucea neagră în fața numelui lor, ci, pentru că a vrut să ia exemplul lui Isus care, pe cruce, a spus: „Tată iartă-le lor, că nu știu ce fac”.

Putem și noi să facem la fel cu acest rege? Nu ne vom gândi și noi la răsbunare, când dușmanii noștri vor ajunge sub stăpânirea noastră?

„Fetele noastre ca stâlpi“

În toate epocile creștine, femeile au găsit lucru în bisericile lui Hristos. Isus și ucenicii Lui au fost întreținuți de femei. „Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vestea Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Cei doisprezece erau cu El; și mai erau și niște femei, care fuseseră tămăduite de duhuri rele și de boale: Maria, zisă Magdalena, din care ieșiseră șapte draci, Ioana, nevasta lui Cuza, ispravnicul lui Irod, Susana, și multe altele, care-L ajutau cu ce aveau”. Aceste femei făceau misiune prin sate. Ele simțeau, de sigur, o datorie sfântă fiind tămăduite de El. Fiecare femeie mântuită simte o datorie să lucreze pentru Acel care a murit pentru ea. Dar câte din noi lucrăm, ca lucrul Lui să meargă bine, ca alții să știe despre El?

Sunt fete care lucrează la fel ca și Maria, Ioana și Susana. Unde? Aici în țara noastră! Să vedem cum e scris în „Faptele Fetelelor”; cum se citește?

„Tovarâșa mea de lucru a sosit și am plecat într-o comună, la 21 kilometri distanță de casă. Acolo am ținut un curs biblic cu surorile, în fiecare seară, timp de o săptămână. Seara, dela orele 8—9 studiem cu fetele mari din biserică, despre „Fetele Vechiului Testament”, iar dela 9—10—11 studiem cu surorile lecturi din „Viața de familie în Biblie”, „Femeile Noului Testament” și „Copiii Noștri”. Am și înființat o școală duminicală. Avem încă două biserici unde în luna aceasta va trebui să ținem curs, așa că la sfârșitul lunii, mai putem să dăm raport de patru cursuri biblice, ținute cu surorile, copiii și fetele. Mă bucur de acestea, fiindcă eu simțesc „Chemarea lui Dumnezeu” de a-mi jertfi viața pe câmpul de lucru”.

Dintr-o altă parte a țării vin aceste cuvinte, dela o soră tânără. „Am în inima mea dorința ca să fac ceva în viață, nu vreau să calc țărâna fără să fac bine omenirii; să trăiesc degeaba. Nu vreau ca după ce voi fi murit să se spună ca și despre uriașii din vechime: „s'a născut... a murit”. Ci, doresc să se spună, ca și despre Maria: „Ea a făcut ce a putut”, și aceasta nu pentru lauda mea ci pentru lauda Mântuitorului meu”.

O altă fată scrie: „Prima zi de Paști, pe la orele 8 dimineața, am luat cu mine o soră și am plecat pe la sectoarele școlii duminicale (grupe întrunite în mai multe case). Copiii erau adunați toți. Am citit câteva versete despre înviere și am cântat „Hristos a înviat”, dar când am început să cântăm, au început să plângă cu toții. Apoi, fiecare din copii au spus câte un verset din Biblie despre înviere. Seara am adunat tineretul cu orchestra și bătrânii, unde am avut oră de rugăciune”.

Din nordul țării noastre vine acest raport, din partea a două fete: „Am predat lecții în societatea femeilor, una din noi a avut subiectul „Cum trebuie să-și crească mamele copiii”, și alta despre „Isus ca ușa”. În aceeași zi am ținut lecții cu tineretul, din subiectul: „Inima și rugăciunea”. Am ținut școala duminicală cu copiii. Am învățat 4 cântări, cincisprezece poezii și două duete. Corul fetelor a învățat o cântare nouă. În fiecare Marți avem societatea femeilor, când studiem „Femeile Noului Testament”. Noi vizităm un sat vecin în fiecare săptămână unde avem școala duminicală cu 25 copii și societatea femeilor cu 12 femei”.

Astfel, vedem că fetele cu pregătire specială la Școala de Fete, fac misiune în toată țara, fiecare în părțile ei. Bisericile care au nevoie de ajutorul unei fete cu pregătire, să organizeze surorile în societatea femeilor, să țină un curs de studiu, pentru femei, tineret sau copii, se vor adresa la: EARL TRUȚA, STR. BERZEI 29, BUCUREȘTI II. Dacă nu acum vara, la toamnă, chemați una în biserică dumneavoastră pentru o săptămână și veți profita mult. Fetele care simțesc o chemare deosebită pentru astfel de lucru, la fel se vor adresa Școlii de Fete pentru a înainta cererea ca să fie admise ca eleve în Septembrie.

MĂRTORII NECUNOSCUȚI

(Urmare din pag. 2-a).

avut ocazia să scape de păcat și n'a scăpat. Natura însă, va avea o singură ocazie și se scapă, pentru totdeauna.

Cetitorul meu, privește lucrurile din jur, munții, văile, pădurile, apele, florile, iarba și tot ce te înconjoară și gândește-te că sunt simple creațiuni pentru desfătarea ta, și gem până la prima ocazie să scape de păcat, iar tu, coroana creațiunii, te mulțumești și-ți place în balta și noroiul păcatelor! Vezi unde ai ajuns?

Și, în sfârșit, **orice altă cale de mântuire, afară de cea biblică, e înșelătoare.** Poate, în sufletul tău mai hrănești gândul și speranța că vei putea să scapi pe o altă cale decât pe cea biblică. Scuze, soarta, împrejurările, etc., etc., toate sunt zadarnice, căci martorii spun contrarul. Și ceea ce spun ei e crezut, pentru că natura n'a învățat să mințească.

Glasul Bibliei răsună de vecuri „... în nimeni altul nu e mântuire... nu e alt Nume sub soare... să mântuie, decât Isus”. Apoi „Sângele lui Isus ne curățește de orice păcat”. „În El avem răscumpărarea, în sângele Lui iertarea păcatelor”, etc., etc.

Calea mântuirii trebuie să fie a jertfei, a sângelui răscumpărării. Din primele pagini ale Bibliei, altarele, jertfele au ocupat loc de seamă în viața credinciosului. Petele păcatului se șterg numai cu sânge. În fața sângelui se pleacă și martorii. Glasul sângelui e puternic ca glasul miilor de martori.

Calea mântuirii trebuie să pornească din cer. Putea-va un om căzut într-o fântână adâncă să-și pună scara pentru a ieși? Pentru a-și scoate un tovarăș, un

grup de excursioniști, a trebuit să lase, în locul unde era căzut tovarășul, o frânghie cu care l-au scos afară. Când Petru se afunda în mare, Isus i-a întins mâna și l-a scos.

Cetitorul meu, Isus, Isus și numai El te mântuie. Numai cu El scapi de glasul martorilor care te învinuiesc. Sângele Lui va fi martorul, că prețul păcatelor tale a fost plătit. Pocăiește-te, crede și predă-ți viața ta astăzi, căci mâine cine știe dacă nu va fi prea târziu!

ZIUA A DOUA DE RUSALII a fost o zi de înaltare sufletească, pentru biserică din Curtici, când s'a făcut ordinarul fr. Păscu Cornel, ca păstor al ei; tot odată s'a ținut și serbarea tineretului din loc. La această serbare, au luat parte, frații din jur și mult popor din loc. Programul serbării a fost împodobit cu poezii și cântările cântate de corul din Șega-Arad, câțiva frați din Fibiș și de corul și muzica din loc. Cei care au vestit Cuvântul Domnului în această zi au fost: fr. Socaciu, fr. Iov. fr. Păscu A., tatăl, fr. Truța Petru, fr. Truța Ioan și fr. Bradea; Textul din care s'a citit, a fost din cartea lui Ieremia, cap. 1:1—19, arătând „Cum Dumnezeu alege”. Fratele Cornel, în scurt a povestit viața sa până la pocăință și felul cum a găsit pe Domnul.

La vremuri de întristare fii bărbat și cu neclintit curaj; dar mai învață să strângi bine pânzele când le umflă un vânt prea prielnic.

Horațiu.